

FRANCISCUS

samen Kerk | samen sterk

Om mee
te nemen!

Handen uit de mouwen
De renovatie van het
'knekelhuisje' in Lierop

oktober 2024

P. 4
Mogelijkheden
rond uitvaarten

P. 5
Op zoek naar 'meer' op
de familiezondagen

P. 8
Gelovige tieners
in Someren

P. 10
Een veilig nest op de
kerktoren

Gewoon doorgaan

Pastoor Sacha Steijaert

September en oktober zijn maanden waarin de zaak weer wordt 'opgestart'. De scholen zijn alweer een tijdje begonnen, culturele evenementen nemen hun aanvang en zelfs de vakantie-gangers van het naseizoen werken weer. In ons bisdom bestaat ook de neiging om op deze manier naar de maanden september en oktober te kijken. Men spreekt over de start van het 'nieuwe werkjaar'. Zelf heb ik daar altijd een beetje moeite mee. Deze zomer gingen zaken gewoon door in onze parochie. Er waren kosters aanwezig op zondag, de bloemen in de kerken werden netjes bijgehouden, op de begraafplaatsen is men gewoon bezig geweest met onderhoud, er zijn uitvaarten geweest, mensen gingen op bezoek bij zieken, er zijn kindjes gedoopt. Ik heb niet het idee dat er in onze parochie niets is gebeurd. Daarom ben ik niet zo gesteld op het idee van: 'zo, en nu beginnen we weer'. Pastor Schevers en ik spreken dan ook liever niet van het 'nieuwe werkjaar' maar van het 'nieuwe pastorale jaar' dat in september/oktober haar aanvang heeft. Een aanvang van bekende en nieuwe pastorale initiatieven. Terwijl ik dit schrijf, zijn we al een paar weken bezig met de Alpha-cursus die van september tot half januari duurt. Een hele prettige kennismaking met het christendom in de context van een maaltijd en samenzijn. Open en gastvrij wordt iedereen onthaald zoals God iedereen gastvrij en open onthaalt: wel gelovig of niet gelovig, oud of jong, parochiaan of niet-parochiaan, uit dorp A of dorp B... dat maakt

niet uit. De groep is heel divers, er is een goede sfeer en we gaan in op belangrijke levensvragen. Een echte aanrader. We gaan door met de ondertussen bekende parochieavonden. Iedere eerste dinsdag van de maand een avond met verdieping en inspiratie. De ene maand geloofsverdieping en de andere maand een maatschappelijk onderwerp. Op de verdiepingsavonden gaan we dit jaar op reis. Een reis door het katholicisme aan de hand van de bekende dvd-serie *Catholicism*. Ook verkennen we de geloofsbelijdenis. De avonden met maatschappelijke onderwerpen zijn zeer divers. Het kijken en bespreken van een documentaire waarin slachtoffers van Auschwitz aangeven hoe ze overleefden, een avond over drugsverslaving onder jongeren met de getuigenis van een moeder, een avond over pater Peerke Donders die slavernij en uitsluiting aanklaagde door zijn geloof en toewijding, en een avond over het stille verzet van kunstenaars tegen de nazi-ideologie in de Tweede Wereldoorlog. En ook begint er een enthousiaste groep parochianen met de voorbereiding van de familiezondagen waarmee we in december beginnen. Zondagen waarop we juist gezinnen als geheel welkom willen heten in onze parochie. De parochie wordt dus niet wakker, maar gaat gewoon door.

Groeten en Gods zegen,
Pastoor Steijaert

COLOFON

JAARGANG 2 - NR 7 | OKTOBER 2024
FRANCISCUS is het parochieblad
van de Franciscusparochie Asten-Someren.

Nieuws en kopij voor het volgende nummer graag uiterlijk 8 november aanleveren bij de redactie per mail. De redactie behoudt zich het recht om artikelen te bewerken of niet te plaatsen.

Omslag:
Werk aan het knekelhuisje in Lierop.
Foto: Toon van de Ven

Redactie:

Luuk van den Einden
Patricia Willems

Arnold Spijker
Pastor Stefan Schevers

Contact:
parochieblad@rkfranciscus.nl

Familiezondagen gaan van start

Gezinnen zijn altijd welkom in de Kerk, maar heel bijzonder willen we eenmaal per maand een familiezondag organiseren. Vanaf zondag 1 december 2024 start de parochie in Asten met deze familiezondagen. Op de familiezondagen is het voor kinderen van zes tot negen jaar mogelijk om de voorbereiding te volgen op de Eerste Communie. Op deze manier kan het hele gezin meeleven met de weg van voorbereiding. Het is natuurlijk niet verplicht dat de kinderen in deze leeftijdscategorie ook de voorbereiding op de Eerste Communie doen. Ze moeten er ook aan toe zijn. Maar het mag zeker. Zie bladzijde 5 voor meer informatie.

Foto: Vlada Karpovich - Pexels

De redactie zoekt jou!

In het parochieblad willen we zo veel mogelijk laten zien van wat er speelt in onze parochie. De redactie heeft al veel mooie artikelen mogen schrijven over alle energieke, hoopvolle initiatieven in de gemeenschap. Maar we merken ook dat we verhalen moeten laten liggen, omdat ons team te klein is om overall bij te zijn. Daar willen we graag verandering in brengen - met jouw hulp!

De redactie is op zoek naar mensen die het leuk zouden vinden om voor het parochieblad te schrijven. Schrijfervaring is niet nodig, enthousiasme is het belangrijkste. We maken vijf of zes bladen per jaar en vergaderen eens in de twee maanden.

Interesse? Laat het ons weten via parochieblad@rkfranciscus.nl!

Foto: Siris

Sint-Lambertusgilde huldigt tien jubilarissen

Het Sint-Lambertusgilde van Someren-Eind vierde op 14 september haar patroonsdag. Op die dag stond het gilde stil bij haar band met de Kerk en met haar patroonheilige, de heilige Lambertus van Maastricht, wiens naamdag op 17

september valt. Het gilde deed dat onder meer met het vieren van de Mis in de Sint-Lambertuskapel. Daarnaast werden maar liefst tien jubilarissen gehuldigd omdat zij al vijftientig, veertig of vijftig jaar lid zijn van het gilde.

Emeritus-bisschop Hurkmans 80 jaar geworden

Emeritus-bisschop Antoon Hurkmans is op 3 augustus tachtig jaar geworden. De geboren Somerenaar werd in 1979 tot priester gewijd door bisschop Jan Bluysen (wiens ouders uit Asten kwamen). In 1998 werd Hurkmans bisschop van 's-Hertogenbosch, wat hij bleef tot 2015, toen hij vanwege zijn gezondheid aftrad. Tegenwoordig woont hij in Den Bosch.

Zie de site voor meer en uitgebreidere berichten:
www.rkfranciscus.nl

De uitvaart van een dierbare...

Pastoraal team

Bij het overlijden van een dierbare komt er veel op mensen af. Onder andere: wel of geen kerkelijke uitvaart? Een kerkelijke uitvaart is een afscheid in het licht van onze hoop en het vertrouwen dat onze geliefden met God verenigd mogen worden. Dit doet recht aan iemands geloof en geeft troost en steun aan nabestaanden. En de uitvaart mag ook een weerspiegeling zijn van iemands leven. Juist een kerkelijke uitvaart zorgt voor een goede balans. Wat doet recht aan een overledene en aan de nabestaanden?

Open plaats

Onze kerken zijn al lang plaatsen van verbondenheid binnen een dorps- en geloofsgemeenschap. Als iemand zich bij leven verbonden voelt met deze plaats van gemeenschap, waarom dan ook niet daar het afscheid houden? Want een kerk is een open plaats van bezieling, ontmoeting of gebed. We delen het leven samen in vreugde, maar ook bij verdriet en afscheid. Naarmate mensen zich kerkelijk betrokken voelen

kan men kiezen voor een eucharistieviering of een gebedsdienst. Ook bestaat de mogelijkheid voor een korte plechtigheid (absoute) op een begraafplaats.

De parochie maakt een folder met de diverse mogelijkheden voor uitvaarten. Deze verschijnt over enige tijd. U mag altijd een van de pastores benaderen om hierover te spreken.

Foto: Paolo Nicoletto, Unsplash

Een uitvaart streamen? Ja, dat kan

Luuk van den Einden

Sinds een aantal jaar is de mogelijkheid om uitvaarten te streamen sterk in opkomst in Nederland. Door een uitvaart te streamen kunnen mensen die om wat voor reden dan ook niet fysiek aanwezig zijn, toch de plechtigheid volgen; zo kunnen bijvoorbeeld mensen die ziek aan huis gebonden zijn of in het buitenland zitten toch het afscheid meebeleven.

Ook de parochie wil deze optie gaan aanbieden als nabestaanden dat willen. Vooralsnog zal dit gebeuren op één locatie, namelijk in de Maria Presentatiekerk in Asten. Daar zijn namelijk al cameravoorzieningen aanwezig, vanwege het experiment met het streamen van eucharistievieringen eerder dit jaar. Als het concept in Asten beproefd blijkt, zal bekeken worden of

dit op meerdere locaties in de parochie gerealiseerd kan worden. De parochie werkt hiervoor samen met een partij die deze livestreaming kan aanbieden. De komende tijd zal er meer informatie komen over deze mogelijkheid.

Foto: Christian Wiediger, Unsplash

Foto: Vidal Balielo Jr., Pexels

Op zoek naar ‘meer tussen hemel en aarde’ op de familiezondagen

Myriam van den Einden

De parochie wil gezinnen meer mogelijkheden bieden om te groeien in het geloof. Daarom starten in december de maandelijkse familiezondagen.

Steeds vaker horen wij dat mensen van allerlei leeftijden zoekende zijn. Zoekend naar “meer tussen hemel en aarde”. Dat ze meer willen weten over het geloof, verdieping zoeken in hun geloof, met andere mensen willen praten over geloven en wat het geloof en geloven nu eigenlijk inhoudt.

Vanaf zondag 1 december willen we families de mogelijkheid bieden om met elkaar hier dieper op in te gaan. Die dag gaan we namelijk van start met de familiezondagen.

Om 10 uur gaan de kinderen in drie leeftijdsgroepen, onder begeleiding van twee volwassenen, bij elkaar komen om over het onderwerp van die bijeenkomst te lezen, praten en dit op een leuke manier te verwerken. We gebruiken hiervoor de catechesemethode ‘Het licht op ons pad’.

Ondertussen gaan de ouders in een andere ruimte, onder begeleiding van twee andere volwassenen, middels de ‘Alpha parenting’-methode over geloofs-zaken praten. Om 11 uur gaan we dan samen met alle andere parochianen de Eucharistie vieren.

Elke eerste zondag van de maand (met uitzondering van Palmzondag, dat is de tweede zondag van de maand) zullen deze familiezondagen, die tevens een voorbereiding op de Eerste Heilige Communie en het Vormsel zijn, plaatsvinden. We kiezen voor één centrale plek zodat alle parochianen elkaar kunnen ontmoeten en met elkaar in gesprek kunnen gaan. Die centrale plek zal Asten zijn, omdat we daar de meeste ruimtes ter beschikking hebben om de diverse groepen een eigen plek te kunnen geven.

Bent u geïnteresseerd of zou u graag meer willen weten? Neem dan contact op met pastoor Steijjaert of Myriam van den Einden (coördinator familiezondagen) via pastoorsteijjaert@rkfranciscus.nl of m.vdeinden@rkfranciscus.nl

Schuilen in het knekelhuisje ‘We willen het oude behouden’

Tekst: Arnold Spijker | Beeld: Toon van de Ven
Ton van Schalen

Op het mooie kerkhof van Lierop staat het oude knekelhuisje, van oorsprong een lijkenhuisje dat gebouwd is op grond van de Wet op besmettelijke ziekten uit 1872. Binnenkort komt daar verandering in. Het huisje wordt gerestaureerd en zal dienen als kapelletje.

De eerste regendruppels vallen als we bij de kerk arriveren. We hebben afgesproken met Toon van de Ven en Ton van Schalen. Ze hebben echter geen tijd om direct met ons te spreken. Er moet toch nog eerst een graf gegraven worden; het is druk.

Hun werk is veelzijdig. Soms wordt de bereikbaarheid van een graf van tevoren doorgegeven, wat essentieel is voor het graven en de keuze van een machine. Ze sturen zelfs

filmpjes van de situatie naar de grafdelver.

“Gaan jullie maar alvast naar het knekelhuisje, daar achterin, dan staan jullie in elk geval droog.” Ondanks de regen werken de mannen onverstoord door. Wij lopen naar het huisje. Als Patricia en ik eenmaal binnen staan, kijken we zo tussen de dakpannen naar buiten. Er zit een merelnest in het huisje. In de achterzijde, aan de straatkant, zitten allemaal scheuren. Het huisje valt nog net niet uit elkaar. Het wordt met bouten bij elkaar gehouden. Het zware (bouw)verkeer dat er gereden heeft, zal hier zeker ook oorzaak van zijn.

Het knekelhuisje is een geschenk van een architect geweest. Het staat er waarschijnlijk zo ongeveer sinds 1898. Maar het is te zien: het huisje heeft dringend onderhoud nodig.

Hoe zijn jullie op het idee gekomen hier iets mee te doen?

“In 2015 waren er al scheuren achter in het knekelhuisje en de onderhoudstoestand was heel slecht. Toen is er al gesproken over afbreken of opknappen en zijn er opmerkingen gemaakt naar het kerkbestuur. De laatste jaren had het enkel nut voor opslag van materialen.

Vorig jaar hebben we weer eens goed naar het huisje gekeken. In ons wekelijks overleg bij de locatieraad kwamen we op het idee om van het knekelhuisje een kapelletje te maken. Van Willy Looijmans kregen we een mooie offerte voor het herstellen van de gebreken van het metselwerk en repareren van scheuren. Na een gesprek met pastoor Steijaert kregen we direct volledige medewerking van het kerkbestuur om te starten met de restauratie.”

Waarom willen jullie het behouden?

“We willen aan mensen – jong en oud, katholiek en anders gelovig – die hun dierbaren willen bezoeken, op het kerkhof de gelegenheid geven een kaarsje te ontsteken, iets op te schrijven en een moment van bezinning te hebben en dierbaren te gedenken die hier hun laatste rustplaats hebben gevonden. Er is altijd wel iemand op het kerkhof. Het pad dat achter het huisje loopt, wordt zeer veel gebruikt. Er zijn plannen om enkele wandelroutes langs het kapelletje en over het kerkhof te laten lopen.

We vinden het mooi en passend in de omgeving. We willen proberen het oude toch te behouden. We vonden het heel jammer dat er al zoveel verloren gaat. Hier heeft een heel mooi klooster gestaan, maar dat is helaas afgebroken.”

Klooster en school zijn ontworpen door architect W. van Aalst uit 's-Hertogenbosch. In 1913 was de kapel gereed. De Zusters van de Goddelijke Voorzienigheid van Steyl hadden al verschillende kloosters in Noord-Limburg gesticht toen ze 27 oktober 1910 in Lierop een liefdegesticht begonnen met een lagere meisjesschool, een kleuterschool en een bejaardenhuis.

“We kijken ook of het kerkhof een monument kan worden. Het kerkhof heeft 34 kruizen die monumentwaardig zijn en al erkend zijn voor behoud. Dat wil zeggen dat het kerkbestuur deze heeft beoordeeld als van een belangrijke cultuurhistorische waarde. Dit erfgoed willen we behouden. Het kerkhof weerspiegelt de historie, het verhaal van vele Lieroppenaren van de afgelopen 130 jaar. Lierop is een heel christelijk dorp, waar nog met regelmaat een voorkeur voor begraven is.”

Moet er nog veel gebeuren?

“Ondertussen is er al veel gedaan. Het knekelhuisje is gereinigd, er zijn spiraalankers en nieuwe muurankers geplaatst en het metselwerk is gerenoveerd. De fundering is gestabiliseerd om verzakking te voorkomen en aangehecht om het optrekken van vocht tegen te gaan. Verder is het knekelhuisje geïmpregneerd om het water- en vuilafstotend te maken.

We zijn nu aan het kijken naar het dak. Er moeten enkele balken worden vervangen en onder de pannen willen we op de oude manier stropoppen plaatsen om zo tocht en regen te verminderen. Verder zijn we nog op zoek naar een mooie inrichting van de kapel.”

Hoe lang het knekelhuisje in gebruik is geweest, weten de mannen niet. Zo rond de Tweede Wereldoorlog was het nog een mortuarium. Daarna niet meer. In het verleden werden er in dit knekelhuisje ook wel botten bewaard uit geruimde graven. Dat is tegenwoordig niet meer zo. Indien er in een graf meer ruimte nodig is, dan wordt het graf soms geschud. Dit houdt in dat er dieper wordt gegraven. Eventuele restanten verdwijnen zo op een natuurlijke manier naar beneden. Een graf wordt dus niet volledig geruimd; de zerk wordt verwijderd, maar de restanten blijven.

Het werk voor de mannen roept. Ze moeten weer verder. Over een tijdje komen Patricia en ik zeker naar de voordeuren kijken en hoe het dan staat met het nieuwe kapelletje.

Gelovige tieners strijken neer in Someren

Tekst: Stefan Pouwels | Beeld: Myrthe Roth, David Ruiter en Daniel Schmidt

Deze zomer vond in Someren het 4U!-tienerkamp plaats. Gelovige tieners uit het hele land kwamen er samen voor een sterkere band met God en met elkaar. Ons pastoraal team is op meerdere moment aanwezig geweest om dit kamp te ondersteunen.

Negentig christelijke jongeren onder begeleiding van zestig christelijke jongvolwassenen op bezoek in Someren? Dat was inderdaad het geval afgelopen zomer. Nu vraagt u zich misschien af waarom zo'n groep naar Someren komt. Dat doen deze mensen allemaal voor 4U!. Dat is een kamp voor jongeren tussen de twaalf en achttien jaar, waar tieners bij elkaar komen om te groeien en te delen in geloof.

De tieners doen ontzettend veel verschillende dingen tijdens het kamp. Zo krijgen ze elke dag geloofsonderricht over een bepaald onderwerp, gaan ze naar

de Mis, hebben ze een middagspel en 's avonds varieert het programma tussen gezellige spelavonden en gebedsavonden. Tijdens zo'n gebedsavond krijgen de tieners de mogelijkheid om te biechten en naar een gebedsteam te gaan dat voor ze zal bidden. Daarnaast is er elke dag twee keer lofprijzing met een live band! Al met al staat centraal dat de tieners deze week dichterbij God komen en vriendschappen opbouwen met andere gelovigen.

Dat laatste is ook de voornaamste reden dat tieners zich aanmelden. Het is zo ontzettend belangrijk voor hun geloof om gelovige vrienden en leeftijdsgenoten te hebben. Ook ik ben ooit tiener geweest en de vriendschappen die ik hier heb opgebouwd zijn sterk en gezegend als geen andere. Het is mooi om te zien dat veel tieners voor die vriendschappen ieder jaar terugkomen! Zelfs nieuwe tieners maken direct zulke goede vrienden dat ook zij terug blijven komen.

Het hele kamp kan plaatsvinden door het fantastische werk van ongeveer zestig vrijwilligers. Dit aantal lijkt misschien wat veel als u bedenkt dat er 'maar' negentig tieners zijn, maar deze vrijwilligers zorgen samen voor alles wat gebeurt deze week. Zo hebben we mensen die koken, schoonmaken, fotograferen, tiengroepjes begeleiden, een band die muziek maakt, licht- en geluidstechnici en nog veel meer. Het is soms ook best hard werken op het kamp, maar toch blijft iedereen gemotiveerd, want iedereen ziet hoeveel mooie dingen God doet op zo'n kamp en hoeveel tieners echt geraakt worden door God. Het is onbeschrijflijk mooi om te zien hoe God al zo erg aan het werk is in deze tieners.

Meer dan waard

Wie zit nou achter deze organisatie? Dat is het 4U!-team. Wij zijn een team van ongeveer acht mensen dat ieder jaar met deze kampen mag meewerken aan Gods koninkrijk hier op aarde. Het kost een aantal weekenden per jaar en ook wat tijd daarbuiten, maar het is het meer dan waard als je op 4U! staat en ziet wat voor wonderlijke dingen God doet bij deze jongeren! Daarom organiseren wij elk jaar met liefde en vol motivatie weer een nieuw 4U!.

Een veilig nest op de kerktoren

Luuk van den Einden

Onze parochie is geen eilandje, maar onderdeel van de wereldkerk. Deze nieuwe rubriek plaatst lokale begrippen in perspectief tegenover de wereldkerk. In deze aflevering: de slechtvalken die op de Astense kerk broeden.

De snelste vogel ter wereld, die duikvluchten van 350 kilometer per uur kan uitvoeren, kom je gewoon hier bij ons in de Peel tegen. Om 'm te zien hoef je niet eens diep de natuur in, want de kerktoren van Asten wordt regelmatig door een koppel slechtvalken uitgekozen als broedplaats. Afgelopen voorjaar was het opnieuw raak en werd het vogelbestand van de torenspits – tot dan toe bestaande uit één weerhaan – aangevuld met een gezin indrukwekkende roofvogels.

Zorg voor de schepping

Het dier op de foto hierboven is een van de jongen, dat in mei een plekje in de pastorietaan had gevonden. Als ze zo'n zes weken oud zijn, leren de jongen vliegen, maar pas na een maand of drie zijn ze zelfstandig genoeg om een eigen territorium te zoeken. Dit jong werd dan ook nog scherp in de gaten gehouden door zijn ouders. Bang dat slechtvalken de kerktoren beschadigen of bevuilen hoeven we niet te zijn. De kerk heeft juist profijt van hun aanwezigheid, bijvoorbeeld doordat ze duiven wegjagen.

Dat deze bijzondere roofvogels een veilig nest hebben kunnen bouwen op de toren van de kerk, illustreert een waardevol aspect van het christen-zijn: zorg dragen voor de schepping. Paus Franciscus schreef in 2015 over dat thema een belangrijk document, *Laudato Si'* (Italiaans voor 'Wees geprezen') getiteld.

“Iedere katholiek hoort respectvol om te gaan met ons ‘gemeenschappelijk huis’”

In *Laudato Si'* legt paus Franciscus uit dat zorg voor de aarde een volwaardig onderdeel van het gelovige leven dient te zijn. Klimaatverandering raakt vooral de armen buitensporig hard, door misoogsten, natuurrampen en milieuvuiling. Omdat God ons oproept om kwetsbare mensen te helpen, zegt de paus, moeten we ook de aarde beschermen, anders blijft het dweilen met de kraan open. Daarom hoort iedere katholiek respectvol om te gaan met ons “gemeenschappelijk huis”, aldus paus Franciscus.

Dat een beschermde diersoort op onze kerktoren zijn jongen groot kan brengen is daarmee niet alleen een blijk van hoe mens en natuur samen kunnen leven, maar ook een duidelijk signaal van waar ons geloof voor staat.

Samen

Patricia Willems

Als kind was ik een fan van de Avondvierdaagse. De Avondvierdaagse was in die tijd een ware happening waar de halve school aan meedeed en waar je als kind met een aangenaam soort buikpijn naar uitkeek. Grote groepen kinderen liepen zingend langs onbekende paden, wel tien kilometer lang! Ook nu loop ik graag met de Astense Avondvierdaagse mee. Maar de tijden zijn veranderd. De schoolgroepen zijn klein en de mobiele telefoon met speaker heeft de functie van het zingen overgenomen. De deelnemers zijn een uiterst gemêleerd gezelschap: gezinnen, leerkrachten met kinderen, opa's met kleinkinderen, ketende pre-pubers, langeafstandslopers die er de pas in zetten en dames in fitnesskleren, de waterfles in de hand. Het is een mooie uitbeelding van 'Gods volk onderweg' – al loopt dat hopelijk geen rondjes!

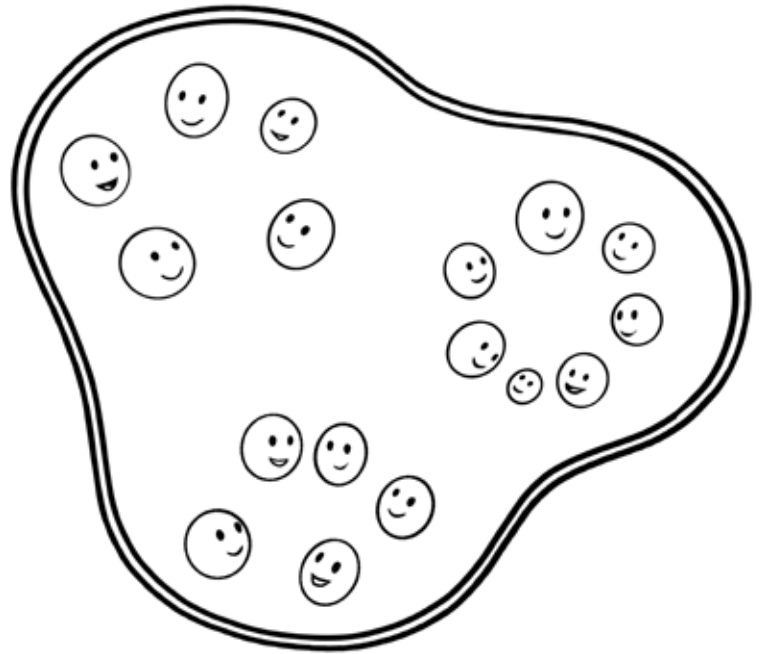
Het Beloofde Land

Tijdens de Mini-Kennedymars ervoer ik die vreemde saamhorigheid nog sterker. Een menigte wandelaars trok door Someren, over de hele breedte van de straat, aangemoedigd en van alles voorzien door omstanders. De Minimars liep ik met een groepje. De Avondvierdaagse liep ik alleen. Dat vond ik niet erg, want ik heb een beetje mijn eigen beleving.

“Mensen zijn gemaakt voor ‘samen’. Isolement maakt ongemerkt van alles kapot”

Maar vroeger was het fijn en belangrijk om met een groep te lopen. Zeker als de kilometers begonnen te tellen en de schoenen begonnen te knellen. Ik had er lol in, al had ik weinig conditie. In de groep vond je steun bij elkaar. En bij de juffen.

Ook dat is een prachtig beeld van de Kerk, onderweg naar het Beloofde Land. Onze Herder trekt met ons mee, en wij steunen elkaar.

Beeld: Susanna Hüsstege

Muur zonder deuren

Hoewel... Functioneert de parochie zoals die school-vierdaagsegroep van vijftig jaar geleden? Ik denk van niet. Ook binnen de parochie zijn groepen uiteengevallen tot losse individuen zonder voldoende raakpunten met het geheel. Dat geheel is een te grote groep. In een grote groep kun je verloren lopen, omdat zo'n grote groep in feite los zand is. Soms is het wel lekker om even anoniem te zijn, maar teveel anonimiteit is niet goed. Niet goed voor de anoniem gebleven personen en niet goed voor de Kerk of voor welke andere organisatie dan ook. Mensen zijn gemaakt voor 'samen'. Isolement maakt ongemerkt van alles kapot – bij meer mensen dan je in de gaten hebt. De Kerk is bedoeld om een gemeenschap te zijn. Zij is niet alleen met God onderweg, maar zij zou ook meer onderlinge samenhang moeten hebben dan de wereld rondom. Toch kan de parochie voelen als een levende muur zonder deuren. Daar kom je nooit echt binnen, tenzij een kleine groep ergens als deur gaat functioneren en jou welkom heet. Kleine groepjes binnen het geheel geven de Kerk een gezicht en maken haar tot een vertrouwde plek. Het kan een cursusgroep, een koor, een werkgroep of iets heel anders zijn. Doe je mee?

Frank + Francy

Tekst: Patricia Willems | Illustraties: Susanna Hüsstege

Reünie

“Waar is opa nou?” vraagt Frank.

Hij zit aan tafel met zijn handen onder zijn kin. Naast hem zit Francy stilletjes te kleuren.

Papa en mama en oma zitten op de bank.

“Wat zeg je, Frank?” vraagt papa terwijl hij opstaat.

Het is vandaag een verdrietige dag. De dag één jaar nadat opa doodging.

Daarom zijn Frank en Francy met papa en mama bij oma.

“Wat is er, jochie?” vraagt papa.

“Waar is opa nou?” vraagt Frank nogmaals.

“Die kan toch niet zomaar weg zijn?”

Nu kan ook Francy niet meer kleuren.

“Ik mis opa,” zegt ze met tranen in haar ogen.

“Ja,” zegt papa, “we missen opa allemaal. Heel erg zelfs.”

“Maar waar IS opa nou dan?!” dringt Frank aan.

Even later zitten ze allemáál op de bank:

een familietroostknuffelrij van vijf mensen.

“Opa is naar Jezus toe, naar de hemel,” legt mama uit.

”Jezus heeft toch beloofd dat alle goede mensen na hun dood bij hem in de hemel komen?”

“En opa was een supergoeie opa”, zegt Frank blij.

“Hoe is het in de hemel?” vraagt Francy.

“Dat weet niemand precies,” zegt mama, “maar het moet er heel fijn zijn.”

“En daar zie ik mijn lieve Frans weer,” zucht oma met een glimlach.

“Komen wij later ook allemaal in de hemel?” wil Frank weten.

“Als je een vriend bent van Jezus, dan lukt dat zeker,” zegt mama.

“Maar papa,” zegt Francy, “dan is de hemel toch net als die ree-juu-, eh, -dinges van jou?”

“Klopt,” zegt papa, “in de hemel is het één grote reünie. Net zoiets als ik laatst met mijn oude school had.”

“Gezellig!” zegt Frank.

“Je zou er bijna zin in krijgen!” lacht mama.